

3 Ayrteföherdens Årdögård wid Kaubenshåll Öar ett af de naturliga Spöken; Det puffar så dånligt wid Kjöllarens fot, Det roskar och prasslar och plernar som, tillt Dytman som gripes af Götter.

10 2 Q U R U S

11. Ja hvílfest stánd, á hvílfest stón, Gár smetta
sta för mibðans lön, Com bonðen i sitt tunga fall um
alla rétt þan gðra fall.
12. Átt bet uppræna þenna gæng, Derrill blif
vísan allstör lóng; Men þondens loit átt liffval,
Átt alla fall þan wara trál.
13. Þott lággá wi þort betta þry, Þott þoppað
uppa frastir ný; Átt redligbet átt ra of fram Áttar
taddlaren fær stá með fram.
14. Átt þar finns Þrángar till. Þort tal, Com glöret
stg þar ett báttre wal, Átt till átt lasta Áttubon ner,
Átt ingin Áttang nátt þeder ger.
15. Átt áttanswátta þittar mæng, Átt þa ett bet i
þennar stang; Átt báttre soll, oftt báttre þon, Áttanstin
stannar stin reslon.
16. Átt wal þen stíttá dag þá átt, Áttstom þen för
stá ni wíttst stár, Áttwad er oftt ingin orátt sterr, Átt státt
sterr stág, stá tro oftt sterr.
17. Áttan se nu þá Áttáþannars gött! Átt bátt
sterr i þu lara oftt: Átt báttre þá, gðr bet áttstátt
Átt — Átt tro þu ingin Áttande státt.
18. Áttan þóren Áttbnder en þwar, Átt ra ett
stúp með göffen gár; Áttan stommerr Áttallberg þá oftt státt
Átt ra wi státtan wíttstigt þort.
19. Áttog nu með þwátt stág stíttstítt þar, Átt allt stótt
stennar stítt stwar; Átt státtger þerfðr þennan ner, oftt
trott þen göffen gár ett stítt!

2. Abid groddamnen smugret om natten ett skof, som forsigst flammnar och flinner: Det har ingen vatt, hvarken rot eller båg, ej någonstun faller der dag eller regn, Alotte vinden der flugande bwiner.

3. Herd affornus Dottir i Raubenhain, Sed den nu i flor som en blomma, Och merlöd war Gildan och wader hon war, En mänd af Gilar alla dar, Till brune i Hreffigården fommoo.

4. Der borta om bäden på fullen ett flott Glims afwer Ågren uti dalen; Det prälar prästigt med rits dom och smat, Och speglar dess fönster, som stäl at dess taf, Och glänfande flifwerportalen.

5. Der lefde en Herre i hus och i bus, Von Gals fenftein fäger min faga; Ut Alotte fag Jungfann der fändigt på fied, Afftändigt flog blertar nar ungherrern red, I fufande rufning att faga.

6. På fliffenstent papper till brune han fref, Dm randade med gullene fanter; Han fände infattat i perlor och guld, Ein bill uti bjertform på nyter och byld, Derfemte en ring med beinarter.

7. Afotte lat den fommoo, rida och gå, Dm od att ge forgen at alla; Kängt bätte at lortten som dig at beftid, Dig tror jag den ftalliga blidbare wader, Com Abänder och Odes fan befalla."

8. "Jag biffade gerna med dig ett par ord I hem, lig ftröfinghet fprek; Jag wadur så bora mitt bde af dig, Com! ftrida dig inter, fottre dig at mig, Com! lat mig i aftron bigräfa."

9. "Aftron wad mduar bde wartelets fäng I Gwartelet, nedan om bogen; War Afftergalebonen bde lottar fin brud, Wed fartelets bmma ftröfande fud, Kom lat mig et biffwa berögen."

10. Han kom i sin ftwiga Edingfappa fwerf, Han kom wad den mdrfarte funder; Han fudg fig emfjorad med wader och fpur, Ed ruf som en flä ver så fudg han ut, Och gaf mdrta fmulor at bunden, 11. Och wartelet flog fwa gilla fag, I Gwartelet, nedan om bogen; War Afftergalebonen bde lottar fin brud, Wed fartelets bmma ftröfande fud, Kom Gildan — han biff et berögen."

32. Hon dignade maktlöds till hand och till fot,
Hon fröp till den löfbundna salen; Der tog hon sitt
låger bland misgnade spödn, På rasflande löf i den yra
snön, Der låg hon bestormad af qvalen.

33. En gråtande Gosse hon framfödde der, Med
wild och outfäglig smärta: Nu såg hon sitt ödes för,
färliga mål, Hon ref ur det yfswiga håret en nål, Och
stuck i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga mord,
Och då hennes sans återvänder; Hon ryfte af fasa
och samvetets ljud: Hvad gjorde jag nu, o min Hers
re och Gud! Hon ropte och vred sina händer.

35. Hon uppreß med blödiga finger en graf, Vid
dammen inunder en backe; Der hvile i Gud min o:
lycklige son, Der hvile för alltid från temmer och hån,
Från stegel mig korparne backa.

36. Och detta är blifet som sorgligt och hemskt,
 Vid groddammen flammor och skiner; Der har ingen
 värt, hvarken rot eller hågn, Ej någonsin faller der
 dagg eller regn, Blott vinden der flugande hviner.

37. Från galgbacken högt bakom trädgårdens mur,
Dch högt ibland stegen och hjulen, Ses hennes döds-
ställe ännu från en stång, Så dyfter, så tom och så
mulen.

38. Der jynger en flugga så sorglig och blek, När
nätterna stegeln betäcka, Från Galgbacken neder till
groddammens strand, Vill slåa den lilla oroliga brand;
Och suckar, och kan den ej slåa.

G5 988

Twenne nya och wackra

W i s d r,

Den Första:

Svar på den af Anders Hallberg uti
Gladhammar utgifna Smådeskrift, rörande
Östergöthlands Bönder.

Att ömfa Bønder synes rätt, 2c.

Den Andra:

Om Prestens Dotter i Taubenhain.

3 Kyrkoherdens Trädgård wid
Taubenhain. 2c.

